

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Împăratul Irod

Astfel Pilat n-a fost gata să-și deschidă inima pentru adevărul care stătea înaintea lui ca Persoană (Luca 23.6-12). Pe de altă parte el era convins de nevinovăția lui Isus și de acuzațiile neîntemeiate aduse împotriva Lui și începând de acum a încercat să găsească o scăpare – evident preocupat să evite o decizie personală. Menționarea provinciei Galileea, mereu agitate, din care iudeii se așteptau la urmări deosebite asupra guvernatorului, nu și-au atins scopul lor: ea părea tocmai să-i ofere o scăpare.

„Când a auzit Pilat de Galileea, a întrebat dacă Omul Acesta era galileean. Și când a aflat că era de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la Irod, care se afla și el în Ierusalim în zilele acelea.” (Luca 23.6,7)

În timp ce Pilat era guvernator în Iudeea, Irod domnea ca tetrarh peste Galileea (Luca 3.1).¹⁹ În timpul guvernării sale a avut loc slujba publică a Domnului; el a fost cel care a dispus decapitarea lui Ioan Botezătorul, și pe care îl găsim în evangheliile, fiind numit în repetate rânduri împărat. Din ceea ce spune Scriptura, vedem în acest Irod un bărbat trăind în păcat, ușuratic și superficial, mânat de patima după ceva nou și nemaiauzit, ca și acum la prima și ultima sa întâlnire cu Domnul. „Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult, căci demult dorea să-L vadă din cauza celor auzite despre El și nădăjduia să vadă vreun semn făcut de El” (Luca 23.8). El „s-a bucurat foarte mult” – aceste cuvinte arată la ce răceală a inimii poate ajunge un om. La privirea înfățișării „Omului durerii”, o inimă, în care mai era un rest de simțăminte umane, era imposibil să simtă bucurie.

Cât de mult S-a preocupat Dumnezeu cu omul acesta! El a trimis și pe Ioan Botezătorul la el, care i-a spus adevărul și „l-a muștrat” pentru tot răul pe care l-a făcut. Într-adevăr, cedând Irodiadei „a mai adăugat la toate celelalte rele și pe acela că a închis pe Ioan în temniță” (Luca 3.19,20; Matei 14.4), dar el personal știa foarte bine, că Acela „era un Om drept și sfânt”; da, noi citim chiar: „când Îl auzea, făcea multe lucruri și-L asculta cu plăcere”. De asemenea el „s-a întristat foarte mult” (Marcu 6.19,20,26), atunci când constrâns fiind să meargă pe drumul rău n-a mai văzut nici o posibilitate să salveze pe cel care îl avertiza și martorul credincios.

Cât de mult l-a atenționat conștiința, cum a ajuns „în încurcătură” – el nu credea altceva, decât că Ioan Botezătorul ar fi înviat dintre cei morți -, când acum a ajuns la el „vestea despre Isus”, da, când „a auzit vorbindu-se despre toate lucrurile făcute de Isus” (Luca 9.7 și versetele următoare; Matei 14.1,2). Unele din acestea au avut loc în imediata apropiere a lui; auzim despre Ioana, nevasta lui Cuza, a unuia din administratorii lui, că ea a fost vindecată de Domnul și ea L-a urmat și I-a slujit (Luca 8.1 și versetele următoare); auzim despre Manaen,

¹⁹ Irod Antipa, așa cum îl numește istoria, era fiul aceluia Irod care a poruncit omorârea pruncilor (Matei 2) și este numit în general „cel mare”. La moartea acestui Irod, Palestina a fost împărțită în patru părți, însă scurt timp după aceea unul din regenți, Arhelaius din Iudeea (Matei 2.22) a fost înlocuit printr-un guvernator roman. Acest post a fost ocupat de Pilat din Pont începând din anul 26 după Hristos.

Împăratul Irod

care a crescut împreună cu tetrarhul Irod, că mai târziu este numit printre „prorocii și învățătorii” din prima Adunare a creștinilor dintre păgâni în Antiohia (Faptele Apostolilor 13.1). Dar sămânța căzută în inima sa a fost sufocată de spini; „poftele altor lucruri” (Marcu 4.18,19) din inima sa au împiedicat orice efect adânc pătrunzător. Dacă ar fi avut nevoi reale, nu ar fi fost nevoie să aștepte mult timp după o întâlnire cu Isus.

Deja atunci, „a căutat să-L vadă” (Luca 9.9), și acum citim: „de mult dorea să-L vadă din cauza celor auzite despre El.” Cu ce scop? „Nădăjduia să vadă vreun semn făcut de El.” Așa de stricat și derutat era omul acesta, că el credea că ar putea să se distreze și să se amuze de Persoana Fiului lui Dumnezeu devenit Om.

Să satisfacă câtuși de puțin astfel de motivații murdare nu corespundea cu demnitatea Aceluia care și în smerenia cea mai adâncă a rămas neschimbat același. „I-a pus multe întrebări, dar Isus nu i-a răspuns nimic” (Luca 23.9) – chiar dacă marii preoți și cărturarii vor fierbe de mânie din cauza acestei tăceri (Luca 23.10) și chiar dacă El va deveni ținta batjocurii celor prezenți, inclusiv a lui Irod. „Irod cu ceata lui de ostași se purtau cu El cu dispreț și și-au bătut joc de El și, îmbrăcându-L cu un veșmânt strălucitor, L-au trimis înapoi la Pilat.” (Luca 23.11) – Acum toți erau una: „Irod cu ceata lui de ostași” precum și „Pilat și Irod”, care „mai înainte erau vrăjmași între ei” (Luca 23.12). Nu pare uneori așa, că împotrivirea și ura împotriva lui Dumnezeu unește deseori pe oameni mai mult decât poate s-o facă dragostea, pe care El a pus-o în inima alor Săi?

Dar ce să însemne „veșmântul strălucitor”, pe care Irod (după cum se pare personal) l-a aruncat peste Domnul? Ni se spune că o astfel de haină albă strălucitoare caracteriza pe acela care în timpul acela candida pentru o funcție înaltă în stat – cu adevărat un dispreț amar și un sprijin al acuzației principale a iudeilor în ridiculizarea Persoanei Domnului: „El spune, că El ar fi Hristos Însuși, un Împărat.” Dar Domnul nu era „aspirant”, era însă Posesorul legitim al drepturilor divine, pe care El nu le putea tăgădui. El ar fi avut puterea să aibă parte de ele, dar noi știm că El S-a retras în har, și El va face în continuare așa, până „va intra plinătatea neamurilor” (Romani 11.25). Atunci El va veni a doua oară pe pământul acesta „cu putere și mare slavă”, atunci El nu va mai fi „Cel urât de popor, slujitorul celor puternici”, atunci „împărații vor vedea și se vor scula și prinții se vor închina” (Isaia 49.7).

„Iată, Slujitorul Meu va lucra cu înțelepciune; va fi înălțat, va fi ridicat și va fi foarte sus. După cum mulți au rămas uimiți de tine ... tot așa, El va uimi multe popoare” (Isaia 52.13-15); și aici, tăcând și îndurând, El a lăsat să vină asupra Sa batjocura acestui împărat – atunci „împărații își vor închide gura”.

Cu cât credința încearcă să-L urmeze mai mult în adâncimea smeririi Sale, cu atât mai mult ea se bucură de timpul când noi împreună cu toți răscumparații Săi vom fi martori ai triumfului Său deplin.